

Arrest

nr. 283 071 van 12 januari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DE STEEN
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 juli 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 augustus 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VAN DER WEE *loco* advocaat A. VAN DE STEEN en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied en diende op 12 januari 2021 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische echtgenote (bijlage 19*ter*).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 23 juni 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Verzoeker diende op 28 juli 2021 een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.4. Op 3 november 2021 werd verzoekers zoon geboren te Tienen.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 20 januari 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) ingevolge de in punt 1.3. vermelde aanvraag.

1.6. Verzoeker diende op 1 februari 2022 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgisch minderjarig kind.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 25 juli 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 1 augustus 2022 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4. 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.02.2022 werd ingediend door.

Naam: A.(…)

Voorna(am)(en): M.(…) Y.(…) A.(…)

Nationaliteit Irak

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister (…)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in als ouder van een minderjarig belgisch kind. zijnde A.(…). D.(…) M.(…) (RR. (…)) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Om deze aanvraag in overweging te kunnen nemen dient naast de voorwaarden conform art 40ter. aan een onontvankelijkheidsvereiste voldaan te worden. Betrokkene moet vooreerst toegang hebben tot 'het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking -worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt betrokkene het voorwerp uit te maken van een Inreisverbod genomen door de autoriteiten van Bulgarije voor een termijn van drie jaar. Betrokkene staat geseind als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art 24 S.I.S. II) tot 16.10.2023. betrokkene werd door Bulgarije ter fine van weigering van toegangesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990. hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Betrokkene staat geseind ingevolge de vreemdelingenwet in Bulgarije. Betrokkene is bij beslissing van 17.10.2020 ongewenst vreemdeling verklaard krachtens artikel 42 (1), punt 1 en artikel 10 (1), punt S en punt 25 van de vreemdelingenwet van Bulgarije. Artikel 42 (1), punt 1 bepaalt dat "uitzetting van een vreemdeling kan worden opgelegd in geval de aanwezigheid ervan in Bulgarije een dreiging vormt voor de nationale veiligheid of de openbare orde", waarbij artikel 10 (1) punt 5 staft dat "de vreemdeling werd veroordeeld voor een gepleegd strafbaar feit met voorbedachten race op het grondgebied van Bulgarije, hetwelke strafbaar is met een gevangenisstraf van tenminste één jaar en punt 25 stipuleert dat "de vreemdeling maakt het voorwerp uit van een opgelegd gedwongen administratieve maatregel op grond van artikel 41. tenzij vrijwillig terug keer wordt toegestaan". Ten gevolge van illegale binnenkomst en een

gepleegd strafbaar feit -werd betrokkene een inreisverbod opgelegd en werd hij SIS-geseind. In deze dient te worden opgemerkt dat de termijn van een inreisverbod pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van Schengen heeft verlaten (arrest *Ouhrami Hof van Justitie - C-225/15* van 26.07.2017). Uit niets in het administratief dossier kan blijken dat betrokkene wel degelijk het Schengengrondgebied heeft verlaten en zich al die tijd elders zou hebben gevestigd, noch kan blijken dat hij de opschorting of opheffing zou hebben verkregen.

Overwegende dat de Raad van State in het arrest van 3 april 2020. nr. 247.370 geoordeeld heeft dat "(....) Uit het voorgenoemde arrest van het Hof (C-225/15: *Ouhrami tegen Nederland*) kan echter, anders dan in het bestreden arrest worden aangenomen, niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag gaan rekening mag worden behouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene mei het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Zo overweegt het Hof in punt 51 van het meergenoemde arrest var. 26 juli 2017 da: aan eventueel inreisverbod een middel vormt om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid ver. de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een, illegaal verblijvende derdelander. deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied en de lidstaten' en in punt 52 dat aan deze doestelling afbreuk (zou) worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in na: kader van aan verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zijn geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van aan inreisverbod. wat het geval zou zijn indien hij tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken. ' En verder. '10. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft nadien in antwoord op een prejudiciële vraag in zijn arrest van 6 mei 2018 in de zaak C- 32/75, K.A. en anderen tegen Se/g/é gesteld dat richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, 'aldus moet worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van aan Unieburger die de nationaliteit van een lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend. in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden'. Uit het arrest blijkt geen onderscheid tussen derdelanders aan wie een inreisverbod was opgelegd naargelang zij al dan niet het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten. Anders dan verweerder voorhoudt en in het bestreden arrest wordt aangenomen, geeft het Hof dus uitdrukkelijk de voornoemde praktijk in beginsel toegelaten voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging. (...)' (arrest RW 259.349 van 3 juli 2021). Overeenkomstig bovenstaand arrest van de Raad van State kan er dus weldegelijk rekening gehouden worden met een inreisverbod bij een aanvraag tot gezinshereniging.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 26.07.2013 in het huwelijk getreden is met zijn huidige echtgenote K.(...) B.(...) J.(...) K.(...) (RR (...)), in functie van wie betrokkene reeds 2 maal een aanvraag gezinshereniging ingediend. doen telkens geweigerd werd op respectievelijk op 23.06.2021 en 20.01.2022. Het gegeven dat betrokkene gehuwd is geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-32/16 van 3 mei 2018 dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen, Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze hem de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Er is in het dossier geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn partner. Betrokkene en zijn partner zijn allebei volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop of opheffing van betrokkenes inreisverbod integendeel, in casu is betrokkenes echtgenote overeenkomstig de raadpleging van de RSZ-databank (Dolsis) ononderbroken tewerkgesteld sinds 30.05.2016. Betrokkenes echtgenote lijkt aldus weldegelijk in staat om zelfstandig in haar levensonderhoud te voorzien en niet buitengewoon afhankelijk te zijn van betrokkene. In het dossier zijn er tevens geen elementen te vinden waaruit blijkt dat zij bijzondere zorg behoeft door betrokkene, omgekeerd blijkt dit evenmin het geval te zijn.

Daarnaast is betrokkene sinds 3.11.2021 ouder van een minderjarig Belgisch kind. nl. de referentiepersoon A.(...) D.(...) V.(...) (RR. 21.11.03 145-21). In deze dient eveneens te worden opgemerkt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn kind evenmin kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Uit het dossier kan er geen buitengewone afhankelijkheidsrelatie van het kind tegenover betrokkene - anders dan de gewone

affectieve banden - blijken die aan betrokkene het afgeleid verblijfsrecht zou moeten verschaffen Evenmin kan blijken dat de moeder niet bereid of (fysiek en mentaal) niet in staat zou zijn om in te staan voor de zorg van zichzelf en het gezamenlijke kind het kindje is nog erg jong. waardoor het eerder onwaarschijnlijk is dat zijn lichamelijke en geestelijke/emotionele ontwikkeling negatief beïnvloed zou worden door de - al dan niet tijdelijke - afwezigheid van de vader/betrokkene. Eveneens wordt het risico op verstoring van het evenwicht van het kind als beperkt ingeschat indien net - al dan niet tijdelijk - wordt gescheiden van zijn vader/betrokkene net omdat het kind nog zo jong is dat het een impact kan hebben wordt met betwist, doch kan er niet blijken dat het kind geen volwaardige affectieve relaties zou hebben met de moeder of dat die affectieve relatie ondergeschikt zou zijn aan de affectieve relatie met de vader. Vandaar dat een afgeleid verblijfsrecht voor betrokkene, om het welbevinden van het kind te vrijwaren, niet van toepassing is. Daarnaast kan de moeder verder net als elke andere inwoner in België gebruik maken van ondersteuning allerhande (kinderopvang, opvoedingsondersteuning, alle mogelijke medische ondersteuning, edm.) in functie van het 'welzijn van het kindje, om het alle kansen te bieden om zijn ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren.

De verplichting om het Schengengrondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en zijn echtgenote en het gemeenschappelijke kindje. Het heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met hen te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Belgisch grondgebied - en bij uitbreiding het Schengengrondgebied - dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen de echtgenote en betrokkene in staat stellen om in tussentijd, nauw contact te onderhouden met elkaar. Aan het contact via moderne communicatiemiddelen zal het kind/de referentiepersoon eventueel nog niet veel hebben, gezien het nog erg jong is. Echter is het voor betrokkene wel een manier om zijn kind mee op te volgen. Bovendien kunnen referentiepersoon en het gezamenlijke kindje België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem verdergezet kan worden.

Op grond van het bovenstaande en na analyse van het dossier kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing de opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkene's echtgenote en het kind ertoe zouden dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

Het behandelen van onderhavige aanvraag gezinshereniging heft het inreisverbod waarvan sprake geenszins op. Betrokkene meende een element te hebben die het inreisverbod kon opheffen, nl. een gezinsband met referentiepersoon. Echter, gezien betrokkene het verblijfsrecht op basis van zijn aanvraag tot gezinshereniging niet kan worden toegekend, kan hij niet beschouwd worden als houder van het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie en blijft het inreisverbod wel degelijk in voege. Betrokkene dient bijgevolg gevolg te geven aan het inreisverbod. aan hem betekend op betekend 2.11.2020. Het heeft geen zin een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, zo lang het inreisverbod van kracht is.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel onder andere de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij te weigeren.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgend element om de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij af te wijzen:

‘(...)’

De Dienst Vreemdelingenzaken is bij haar motivering substantieel in gebreke gebleven: haar beslissing is ondermaats en foutief gemotiveerd.

7.

DVZ verwijst terecht naar het arrest van de Raad van State van 03.04.2020 nr. 247.370 om te stellen dat er rekening mag gehouden worden met een inreisverbod bij de beoordeling van een aanvraag tot gezinshereniging.

Desalniettemin, heeft het voorgaande niet tot gevolg dat indien er een inreisverbod werd uitgesproken ten aanzien van verzoekende partij, zulks automatisch leidt tot de weigering van de aanvraag tot gezinshereniging.

De Raad van State bepaalt hierover in het voormelde arrest:

“Het Hof onderzoekt in het voornoemde arrest van 8 mei 2018 wel of artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen de voormelde praktijk en het oordeelt dat dit inderdaad het geval kan zijn. Het Hof stelt meer bepaald “dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die in houdt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd”

Art. 20 van het VWEU schrijft volgens de Raad van State en het Hof van Justitie voor dat vooraleer een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging kan worden geweigerd er eerst moet worden nagegaan of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en de referentiepersoon.

Op dit punt schiet de motiveringsverplichting van de DVZ manifest te kort.

De DVZ beperkt zich ertoe om te stellen dat verzoekende partij en mevrouw K.(...) beiden volwassenen zijn en dus geacht worden voor zichzelf te kunnen zorgen. De DVZ laat na om in haar motivering te verwijzen naar de specifieke omstandigheden die dergelijke beslissing verantwoorden.

Het enige concrete argument dat de DVZ aanreikt is dat mevrouw K.(...) sedert 30.05.2016 ononderbroken is tewerkgesteld, waardoor er een vermoeden bestaat dat zij voor zichzelf kan zorgen.

Er wordt evenwel geen melding gemaakt van de hoogte van het inkomen of de familiale situatie van mevrouw K.(...). Het spreekt voor zich dat mevrouw K.(...) die op heden voltijds is tewerkgesteld (Stuk 3) hulp nodig heeft om de zorgen voor het kind en het huishouden op te nemen. De DVZ laat na in de motivering standpunt in te nemen omtrent de huishoudelijke situatie van het gezin.

(...)

8.

De motivering van de DVZ is in diezelfde zin gebrekkig daar er niet wordt ingegaan op het feit of er een afhankelijkheidsband bestaat tussen verzoekende partij en zijn zoon.

Wederom beperkt de DVZ zich tot het opsommen van abstracte, algemene formuleringen, zonder in te gaan op de concrete situatie. Indien DVZ van mening is dat er geen afhankelijkheidsband tussen een zoon en zijn vader bestaat, dan spreekt het voor zich dat deze verregaande veronderstelling moet gemotiveerd worden aan de hand van concrete en pertinente argumenten.

(...)"

In een tweede middel voert verzoeker onder andere de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hierbij stelt verzoeker onder andere het volgende:

“10.

Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken zich nooit geïnformeerd heeft naar de precieze inkomsten van verzoekende partij en zijn echtgenote, alsook niet naar de familiale situatie van het gezin en tóch beslist heeft een weigeringsbeslissing aan verzoekende partij te betekenen.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen, nu de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag heeft afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet motiveert.

11.

Toelichting:

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot een weigering van de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij zijn besloten.

Verzoekende partij verwijst naar de uiteenzetting onder randnummer 7. De rechtspraak van de Raad van State aangaande art. 20 van het VWEU bepaalt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging enkel en alleen kan worden geweigerd indien er werd onderzocht of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de vreemdeling en de referentiepersoon.

Ook het Hof van Justitie bepaalt hier het volgende over¹: (eigen onderlijning)

“Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontnomen. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.

Het zou immers met het doel van artikel 20 VWEU in strijd zijn wanneer de derdelander zou worden gedwongen het grondgebied van de Unie voor onbepaalde tijd te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het tegen hem uitgevaardigde verbod van toegang tot dat grondgebied te verkrijgen, zonder dat eerst is nagegaan of er tussen die derdelander en de Unieburger die lid is van zijn familie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat laatstgenoemde gedwongen zou zijn de derdelander naar zijn land van herkomst te vergezellen, terwijl juist wegens deze afhankelijkheidsverhouding in beginsel aan genoemde derdelander een verblijfsrecht zou moeten toekomen op grond van artikel 20 VWEU.”

Het Hof van Justitie vereist derhalve dat het DVZ in eerste plaats beoordeeld of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de unieburger en de vreemdeling. De DVZ heeft in zake geen grondig of zorgvuldig onderzoek gevoerd naar de afhankelijkheidsverhouding tussen verzoekende partij en zijn echtgenote enerzijds en verzoekende partij en zijn zoon anderzijds en schendt dusdanig art. 20 VWEU.

12.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, beperkt de DVZ zich tot de vaststelling dat verzoekende partij en zijn echtgenote beiden volwassen personen zijn en dus niet afhankelijk zijn van elkander.

De DVZ gaat hierbij voorbij aan de werkelijke inkomsten van het gezin, alsook de verdeling van de huishoudelijke taken. Men gaat niet na wat de kosten zijn van het gezin en wat de afwezigheid van verzoekende partij financieel zou betekenen voor het gezin.

Er werd op geen enkel moment een maatschappelijk onderzoek uitgevoerd om na te gaan welke gevolgen de afwezigheid van verzoekende partij zou teweeg brengen op de gezinssituatie.

DVZ lijkt op die manier te verwachten van de echtgenote van verzoekende partij dat zij én het inkomen voor het gezin verwerft én de zorgen voor het kind voor haar rekening neemt. De DVZ stelt hieromtrent: “Evenmin kan blijken dat de moeder niet bereid of (fysiek en mentaal) niet in staat zou zijn om in te staan voor de zorg van zichzelf en het gezamenlijke kind.” Op basis van welke gegevens doet de DVZ dergelijke uitspraken? Is er onderzoek gevoerd met betrekking tot de fysieke en mentale capaciteiten van de ouders of werd er onderzoek gevoerd naar de specifieke noden van het kind?

Het hoeft geen verder betoog dat de DVZ met betrekking tot de specifieke omstandigheden van verzoekende partij en zijn gezinsleven in het duister tast. Op die manier kan er geen sprake zijn van een weloverwogen beslissing en wordt het redelijkheidsbeginsel niet nageleefd.

13.

Tevens draait de DVZ de bewijslast om door te stellen dat “het loutere bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen.”

Het is evenwel aan de DVZ om te onderzoeken of er in casu geen afhankelijkheidsband voor handen is en om te motiveren waarom dergelijke band afwezig is. Door simpelweg te poneren dat het loutere bestaan van een gezinsband niet volstaat, wordt geenszins aan de onderzoeksplicht voldaan.

14.

De DVZ beweert omtrent de afhankelijkheidsband met de zoon van verzoekende partij het volgende: "het kindje is nog erg jong, waardoor het eerder onwaarschijnlijk is dat zijn lichamelijke en geestelijke/emotionele ontwikkeling negatief beïnvloed zou worden door de - al dan niet tijdelijke - afwezigheid van de vader/betrokkene. "Wederom stelt verzoekende partij zich de vraag op basis van welke informatie de DVZ dergelijke conclusies trekt. Is er een psychologisch onderzoek gevoerd naar het mentale welzijn van het kind?

Het lijkt er veeleer op dat de DVZ zich beperkt tot generaliserende beweringen die allerm minst gebaseerd zijn op een grondig en concreet onderzoek. De Dienst Vreemdelingenzaken beslist derhalve onvoldoende gefundeerd tot de weigering van de aanvraag gezinshereniging zonder daarbij rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

(...)"

Als bijlagen bij het verzoekschrift voegt verzoeker een bewijs van tewerkstelling van zijn echtgenote, een huwelijksakte en een kopie van het Belgische paspoort van verzoekers zoon (Verzoekschrift, bijlagen 3, 4 en 6).

2.2. De hierboven weergegeven middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.4. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheids toezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) op 1 februari 2022 afschriften van zijn Iraakse huwelijksakten en zijn Iraaks paspoort neerlegde. Verzoeker werd gevraagd om "binnen de drie maanden, dus ten laatste op 30-04-2022, de volgende documenten over te leggen: Geboorteakte". Verzoeker legde op 11 februari 2022 de gevraagde geboorteakte voor. Op 15 juli 2022 bleek uit informatie

van de verwerende partij dat verzoeker in het Schengen-Informatie-Systeem (SIS) geseind stond omwille van een Bulgaars inreisverbod voor de periode van 17 oktober 2020 tot 16 oktober 2023.

2.7. In de bestreden beslissing wordt het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd omdat werd vastgesteld dat verzoeker omwille van een geldig inreisverbod slechts in aanmerking kan komen voor het afgeleide verblijfsrecht, zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, “voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager”. Deze voorwaarde vloeit voort uit de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt hierover volgende theoretische beschouwingen op in de bestreden beslissing:

“(...)

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt betrokkene het voorwerp uit te maken van een Inreisverbod genomen door de autoriteiten van Bulgarije voor een termijn van drie jaar. Betrokkene staat geseind als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art 24 S.I.S. II) tot 16.10.2023. betrokkene werd door Bulgarije ter fine van weigering van toegangesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990. Hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Betrokkene staat geseind ingevolge de vreemdelingenwet in Bulgarije. Betrokkene is bij beslissing van 17.10.2020 ongewenst vreemdeling verklaard krachtens artikel 42 (1), punt 1 en artikel 10 (1), punt S en punt 25 van de vreemdelingenwet van Bulgarije. Artikel 42 (1), punt 1 bepaalt dat “uitzetting van een vreemdeling kan worden opgelegd in geval de aanwezigheid ervan in Bulgarije een dreiging vormt voor de nationale veiligheid of de openbare orde”, waarbij artikel 10 (1) punt 5 staft dat “de vreemdeling werd veroordeeld voor een gepleegd strafbaar feit met voorbedachten race op het grondgebied van Bulgarije, hetwelke strafbaar is met een gevangenisstraf van tenminste één jaar en punt 25 stipuleert dat “de vreemdeling maakt het voorwerp uit van een opgelegd gedwongen administratieve maatregel op grond van artikel 41. tenzij vrijwillige terugkeer wordt toegestaan”. Ten gevolge van illegale binnenkomst en een gepleegd strafbaar feit -werd betrokkene een inreisverbod opgelegd en werd hij SIS-geseind. In deze dient te worden opgemerkt dat de termijn van een inreisverbod pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van Schengen heeft verlaten (arrest Ouhrami Hof van Justitie - C-225/15 van 26.07.2017). Uit niets in het administratief dossier kan blijken dat betrokkene wel degelijk het Schengengrondgebied heeft verlaten en zich al die tijd elders zou hebben gevestigd, noch kan blijken dat hij de opschorting of opheffing zou hebben verkregen.

Overwegende dat de Raad van State in het arrest van 3 april 2020. nr. 247.370 geoordeeld heeft dat “(....) Uit het voorgenoemde arrest van het Hof (C-225/15: Ouhrami tegen Nederland) kan echter, anders dan in het bestreden arrest worden aangenomen, niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag gaan rekening mag worden behouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene mei het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Zo overweegt het Hof in punt 51 van het meergenoemde arrest van 26 juli 2017 dat: aan eventueel inreisverbod een middel vormt om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een, illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied en de lidstaten” en in punt 52 dat aan deze doestelling afbreuk (zou) worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in na: kader van aan verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zijn geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod. wat het geval zou zijn indien hij tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken. En verder. 10. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft nadien in antwoord op een prejudiciële vraag in zijn arrest van 6 mei 2018 in de zaak C- 32/75, K.A. en anderen tegen België gesteld dat richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, ‘aldus moet worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van een lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend. in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden’. Uit het arrest blijkt geen onderscheid tussen derdelanders aan wie een inreisverbod was opgelegd naargelang zij al dan niet het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten. Anders dan verweerder voorhoudt en in het bestreden arrest wordt aangenomen, geeft het Hof dus uitdrukkelijk de voornoemde praktijk in beginsel toegelaten voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging. (...)’ (arrest RW 259.349 van 3 juli 2021).

Overeenkomstig bovenstaand arrest van de Raad van State kan er dus weldegelijk rekening gehouden worden met een inreisverbod bij een aanvraag tot gezinshereniging."

2.8. Verzoeker verwijst in zijn middel ook naar de rechtspraak van de Raad van State, die op haar beurt gestoeld is op de uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 8 mei 2018, K.A. e. a. t. België, nr. C-82/16) waarin wordt gesteld dat richtlijn 2008/115/EG, met name de artikelen 5 en 11 ervan, "aldus [moeten] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden". Het Hof oordeelt evenwel dat artikel 20 van het VWEU zich kan verzetten tegen de voormelde praktijk indien de aanvraag niet aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd. De Raad van State bevestigt in zijn arresten dat het Hof van Justitie de praktijk om aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging niet in aanmerking te nemen omwille van een inreisverbod in beginsel heeft toegelaten, met dien verstande dat de afhankelijkheidsband moet worden onderzocht in het licht van artikel 20 van het VWEU (cf. RvS 3 april 2020, nr. 247.370; RvS 17 april 2020, nr. 247.421). Verzoeker is in zijn middelen in wezen van oordeel dat de afhankelijkheidsverhouding niet deugdelijk werd onderzocht en de beslissing op dit vlak een onzorgvuldigheid en een motiveringsgebrek vertoont.

2.9. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de afhankelijkheidsband het volgende gesteld:

"(...)

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 26.07.2013 in het huwelijk getreden is met zijn huidige echtgenote K.(...) B.(...) J.(...) K.(...) (RR (...)), in functie van wie betrokkene reeds 2 maal een aanvraag gezinshereniging ingediend. doen telkens geweigerd werd op respectievelijk op 23.06.2021 en 20.01.2022. Het gegeven dat betrokkene gehuwd is geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-32/16 van 3 mei 2018 dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze hem de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Er is in het dossier geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn partner. Betrokkene en zijn partner zijn allebei volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet ever de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop of opheffing van betrokkenes inreisverbod integendeel, in casu is betrokkenes echtgenote overeenkomstig de raadpleging van de RSZ-databank (Dolsis) ononderbroken tewerkgesteld sinds 30.05.2016. Betrokkenes echtgenote lijkt aldus weldegelijk in staat om zelfstandig in haar levensonderhoud te voorzien en niet buitengewoon afhankelijk te zijn van betrokkene. In het dossier zijn er tevens geen elementen te vinden waaruit blijkt dat zij bijzondere zorg behoeft door betrokkene, omgekeerd blijkt dit evenmin het geval te zijn.

Daarnaast is betrokkene sinds 3.11.2021 ouder van een minderjarig Belgisch kind. nl. de referentiepersoon A.(...) D.(...) V.(...) (RR. 21.11.03 145-21). In deze dient eveneens te worden opgemerkt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn kind evenmin kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Uit het dossier kan er geen buitengewone afhankelijkheidsrelatie van het kind tegenover betrokkene - anders dan de gewone affectieve banden - blijken die aan betrokkene het afgeleid verblijfsrecht zou moeten verschaffen. Evenmin kan blijken dat de moeder niet bereid of (fysiek en mentaal) niet in staat zou zijn om in te staan voor de zorg van zichzelf en het gezamenlijke kind het kindje is nog erg jong. waardoor het eerder onwaarschijnlijk is dat zijn lichamelijke en geestelijke/emotionele ontwikkeling negatief beïnvloed zou worden door de - al dan niet tijdelijke - afwezigheid van de vader/betrokkene. Eveneens wordt het risico op verstoring van het evenwicht van het kind als beperkt ingeschat indien net - al dan niet tijdelijk - wordt gescheiden van zijn

vader/betrokkene net omdat het kind nog zo jong is dat het een impact kan hebben wordt met betwist, doch kan er niet blijken dat het kind geen volwaardige affectieve relaties zou hebben met de moeder of dat die affectieve relatie ondergeschikt zou zijn aan de affectieve relatie met de vader. Vandaar dat een afgeleid verblijfsrecht voor betrokkene, om het welbevinden van het kind te vrijwaren, met van toepassing is. Daarnaast kan de moeder verder net als elke andere inwoner in België gebruik maken van ondersteuning allerhande (kinderopvang, opvoedingsondersteuning, alle mogelijke medische ondersteuning, edm.) in functie van het 'welzijn van het kindje, om het alle kansen te bieden om zijn ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren.

De verplichting om het Schengengrondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en zijn echtgenote en het gemeenschappelijke kindje. Het heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met hen te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Belgisch grondgebied - en bij uitbreiding het Schengengrondgebied - dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen de echtgenote en betrokkene in staat stellen om in tussentijd, nauw contact te onderhouden met elkaar. Aan het contact via moderne communicatiemiddelen zal het kind/de referentiepersoon eventueel nog niet veel hebben, gezien het nog erg jong is. Echter is het voor betrokkene wel een manier om zijn kind mee op te volgen. Bovendien kunnen referentiepersoon en het gezamenlijke kindje België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem verdergezet kan worden.

Op grond van het bovenstaande en na analyse van het dossier kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing de opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkene's echtgenote en het kind ertoe zouden dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

Het behandelen van onderhavige aanvraag gezinshereniging heft het inreisverbod waarvan sprake geenszins op. Betrokkene meende een element te hebben die het inreisverbod kon opheffen, nl. een gezinsband met referentiepersoon. Echter, gezien betrokkene het verblijfsrecht op basis van zijn aanvraag tot gezinshereniging niet kan worden toegekend, kan hij niet beschouwd worden als houder van het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie en blijft het inreisverbod wel degelijk in voege. Betrokkene dient bijgevolg gevolg te geven aan het inreisverbod. aan hem betekend op betekend 2.11.2020. Het heeft geen zin een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, zo lang het inreisverbod van kracht is."

2.10. In zijn middelen stelt verzoeker dat zijn echtgenote heden voltijds is tewerkgesteld en zijn hulp nodig heeft om de zorgen voor het kind en het huishouden op zich te nemen. Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt hij een schrijven van het diensthoofd 'Huishoudelijke Dienst' van de 'Alexianen Zorggroep Tienen' waaruit blijkt dat verzoekster 100% tewerkgesteld is met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur (Verzoekschrift, bijlage 3). Verzoeker wijst erop dat geen maatschappelijk onderzoek, noch een onderzoek naar de fysieke en mentale capaciteiten van de ouders of een onderzoek naar de specifieke noden van het kind werd doorgevoerd. Verzoeker is van oordeel dat de bewijslast op dit punt bij de Dienst Vreemdelingenzaken rust. Het administratief dossier bevat enkel een uittreksel uit de *Do/sis*-applicatie van 25 juli 2022 dat de tewerkstelling van de echtgenote van verzoeker bevestigt en het betoog ondersteunt dat hij instaat voor de opvang van zijn minderjarig Belgisch kind. Verzoeker verwijt de Dienst Vreemdelingenzaken geen grondig en zorgvuldig onderzoek te hebben gevoerd naar de afhankelijkheidsband, terwijl de beslissing tot gevolg heeft dat hij gescheiden zal worden van zijn partner en zijn kind.

2.11. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt op de kritiek van verzoeker:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker onder een Bulgaars inreisverbod van drie jaar staat. Het klopt, zoals verzoeker stelt, dat het bestaan van een inreisverbod op zich niet impliciet leidt tot een weigering van de verblijfsaanvraag. Het Bestuur dient

dienaangaande, conform het arrest K.A. van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 te onderzoeken of er tussen verzoeker en de referentiepersoon een buitengewone afhankelijkheidsrelatie bestaat.

Aangaande het bestaan van het inreisverbod, de afhankelijkheid en het ten laste zijn van de referentiepersoon luidt de bestreden beslissing als volgt (eigen vetschrift):

(...)

Verzoeker toont met zijn ongestaafd betoog het tegendeel niet aan, noch brengt hij elementen bij waarmee het Bestuur geen rekening gehouden zou hebben.

(...)

Verzoeker blijft verder in gebreke aan te tonen met verwijzing naar een wettelijke bepaling dat het verwekken van kinderen automatisch tot het opheffen van gezegd inreisverbod zou leiden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er uitvoerig gemotiveerd werd omtrent de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de minderjarige kinderen, conform het arrest K.A., waarbij het Bestuur tot de vaststelling kwam dat er van een dergelijke afhankelijkheidsrelatie geen sprake is en dat het risico op verstoring van het evenwicht van het minderjarig kind als bijzonder laag wordt beschouwd gelet op het feit dat het kind nog bijzonder jong is.

Waar verzoeker stelt dat hij instaat voor zorgen van het kind en in het huishouden, toont hij dit niet aan met een begin van bewijs en beperkt zich tot een ongestaafd betoog.

(...)”

2.12. De Raad merkt vooreerst op dat het Bulgaarse inreisverbod van oktober 2020 kennelijk niet heeft belet dat de eerdere gezinsherenigingsaanvragen van verzoeker van 12 januari 2021 en 28 juli 2021 in functie van zijn echtgenote om andere redenen werden afgewezen dan de vaststelling dat verzoeker het voorwerp was van een inreisverbod. De thans bestreden beslissing bevat overwegingen inzake de afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn echtgenote, die beiden meerderjarig zijn, terwijl huidige aanvraag gestoeld is op verzoekers hoedanigheid van “vader (...) van een minderjarige Belg”, zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

Uit de hierboven aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het Bulgaarse inreisverbod wel degelijk rechtsgeldig kan worden aangewend om verzoekers verblijfsaanvraag af te wijzen, op voorwaarde evenwel dat werd onderzocht dat er geen dusdanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en verzoeker zodat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd. Wanneer de burger van de Unie minderjarig is, zoals te dezen, dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsband rekening te worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is (HvJ 8 mei 2018, K.A. e.a. (GK), nr. C-82/16, §§72-76). De samenwoning van de ouder, die derdelander is, met het minderjarige kind, dat Unieburger is, vormt een relevante factor om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding. Wanneer de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met zijn twee ouders en het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks door deze twee ouders worden gedeeld, kan op weerlegbare wijze worden vermoed dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen deze minderjarige Unieburger en zijn ouder, die derdelander is, ongeacht het feit dat de andere ouder van dit kind beschikt over een onvoorwaardelijk recht om op het grondgebied van deze lidstaat te verblijven (cf. HvJ 5 mei 2022, *Subdelegación del Gobierno en Toledo*, nr. C-451/19, §§68 en 69).

Daargelaten de vraag of de bewijslast exclusief bij verzoeker of bij het bestuur ligt wat de afhankelijkheidsverhouding betreft, blijkt uit de beschikbare gegevens niet dat aan verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag van 1 februari 2022 (bijlage 19ter) werd gevraagd specifieke informatie aan te reiken betreffende de aan- of afwezigheid van een afhankelijkheidsband met zijn minderjarig Belgisch kind. Luidens de bestreden beslissing zou uit het dossier een “buitengewone afhankelijkheidsrelatie” moeten blijken: “Uit het dossier kan er geen buitengewone afhankelijkheidsrelatie van het kind tegenover betrokkene - anders dan de gewone affectieve banden - blijken die aan betrokkene het afgeleid verblijfsrecht zou moeten verschaffen”. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker op hetzelfde adres verblijft dan zijn echtgenote én de minderjarige referentiepersoon, waardoor, conform de recente rechtspraak van het Hof van Justitie, een afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en de minderjarige Unieburger wordt vermoed. In haar nota met opmerkingen houdt de verwerende partij

nochtans stellig vol dat *“het Bestuur tot de vaststelling kwam dat er van een dergelijke afhankelijkheidsrelatie geen sprake is”*.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen deugdelijke argumenten heeft aangebracht ter weerlegging van het vermoeden dat er een afhankelijkheidsband bestaat ingevolge de samenwoning. De verwerende partij toont niet aan te hebben nagegaan of het gezag over het Belgische kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dagelijks door de twee ouders worden gedeeld. De loutere affirmaties van de verwerende partij, dat er van een afhankelijkheidsrelatie geen sprake is en dat het risico op verstoring van het evenwicht van het minderjarig kind als bijzonder laag wordt beschouwd gelet op de jonge leeftijd van het kind, kan op dit punt geenszins overtuigen.

2.13. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij de gemachtigde van de staatssecretaris verwijt een onvoldoende zorgvuldig onderzoek van de afhankelijkheidsband te hebben doorgevoerd en hierover in de beslissing onvoldoende te hebben gemotiveerd.

De middelen zijn in de aangegeven mate gegrond. De overige aangevoerde middelen behoeven thans geen verdere bespreking nu zij niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 juli 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN